

אנה הרמן שלושה שירים

הפסקה

לפני עלות השחר

א

כל מה שִׁכְּבַר אֵינְנִי מְסַפֶּרֶת לְטִלִי
הוֹלֵךְ וּמִצְטַבֵּר
(לְמַשָּׁל הַלְדָה שֶׁהִיְתָה לִי)
כְּמוֹ קְרוֹם לֶבָן
עַל גְּבִינַת קִמְמָבֵר.

בְּאֶחָד הַיָּמִים נִחְזַר וְנִפְגַּשׁ
וְנִגַּע זֶה
בַּפֶּת הַלְחָה שֶׁל זֶה
כְּמוֹ דְמָעָה בְּעֵינַי —

הִיְתָה בַשָּׂדוֹת הַשְּׁלֵג שְׁכֶסוּם
פְּתוּתִים שֶׁל רֶךְ לֶבָן. הָאִיר הַיּוֹם.
פְּקוּחוֹת עֵינַיָּה. הַחֲלוּם חָסוּם:

הִיא לֹא בְּהֶרְיוֹן. פְּקוּחוֹת עֵינַיָּה.
אֲבָל הַשְּׁלֵג עוֹד מִמְשִׁיךְ לְרֹדֶת
בְּתוֹךְ רֵאשָׁה אֲשֶׁר מִנְעֵנֵעַ

זֶה לֹא יִהְיֶה זִיוֹף
זֶה לֹא יִהְיֶה זִיוֹן
זֹאת תִּהְיֶה פְּסִיכּוֹאֲנְלִיזָה,
הַפְּסִיכּוֹאֲנְלִיזָה שְׁלִי.

אֶת הַחֲלוּם עַד שֶׁתִּכְרַע לְלֹדֶת.

ב

אֶת הַחֲלוּם עַד שֶׁתִּכְרַע לְלֹדֶת
רֵאשָׁה מִנְעֵנֵעַ בְּהוּוּה
כְּמוֹ לוֹ הָיָה כְּדוֹר זְכוּכִית. מוֹלְטֵת

אוֹתָהּ לָרֶה בְּשֵׁלֵג הָעֶבֶה.
הַשְּׁלֵג הֵן אֵינּוּ רִירִית הַרְחֵם
אֲבָל עָלָיו, כְּמוֹהָ, מְצוּהָ

לְנֶשֶׁר דּוּמָם. אֶת פְּרוּרֵי הַלֶּחֶם
אָכְלוּ הַצַּפּוּרִים, וְאִיךָ יוֹכְלוּ
הַיְלָדִים הַבִּיתָה לְהַלֵּךְ, הֵם
כְּלוּאִים בְּתוֹךְ הַיַּעַר הַכְּלוּא.

ג

כְּלוּאִים בְּתוֹךְ הַיַּעַר הַכְּלוּא –
כְּלוּאִים בַּיַּעַר שֶׁבְּתוֹךְ הַכֶּטֶן
פְּרָחִים שְׁלֵא פָּרְחוּ וּכְבָר נִכְלוּ.
כֹּל חֹדֶשׁ שׁוֹב נִדְמָה לָהּ שְׁנוּבֶכֶט
בְּרַחֵם הַתְּחַלָּה רַכָּה שֶׁל גּוֹר.
וְאַחֲרָי שְׁבוּעִים שׁוֹב הַיּוֹסֵת

נִשְׁפָּכֶת מִן הַשַּׁעַר הַסְּגוּר.

נִשְׁפָּכֶת מִן הַשַּׁעַר הַפְּתוּחַ

– יִרְרִית עִם הַתְּחַלָּה רַכָּה שֶׁל גּוֹר –

גּוֹרָה שְׁלֵא מְצָאָה מְקוֹם בְּטוּחַ.

ד

גּוֹרָה שְׁלֵא מְצָאָה מְקוֹם בְּטוּחַ,
תִּינּוֹק שְׁלֵא עֵבֶר וְלֹא נוֹלָד,
בְּתוֹךְ רַחְמֵי עֵבְרוּ וְלֹא נִכְטוּ, אַךְ

הַזְמַן נִמַּס בְּפֶה כְּמוֹ שׁוֹקוּלָד.

הַזְמַן נִמַּס כְּמוֹ בְּצִיּוֹר שֶׁל דָּאֵלִי.
מִתִּי יָבוּא אֵלַי חַג הַמּוֹלָד?
שְׁאֵלְתִי בְּחֵלוֹם, כִּי לֹא נוֹדַע לִי

מִתִּי חַחֲשֹׁף שֶׁל חַיֵּי יוֹאֵר.

וְהַתִּינֵקֶת שֶׁעוֹד לֹא נוֹלָדָה לִי,
אָמְרוּ לִי שֶׁתְּבוּא בִּינוֹאֵר.

פסח תשס"ז, אביב 2007

שינה בהיריון

ישנו ביחד ילד וילדה בני שש,
בעצם לא ישנו, לא נרדמו, ביחד —
ילדה כסוסת-חשש וילד שחושש
הישירו מבטם אל תוך שמורות הפחד.
ישנו ביחד ילד וילדה בני שש.

ההריון היה עוד כה רחוק ממנה,
אך הרצון הזה כבר את עצמו הציית.
היא לא היתה יפה, היא לא היתה הלנה,
אך הוא ישן אתה כמו זרע עם ביצית.
ההריון היה עוד כה רחוק ממנה.

היא קמה והגיפה חרש את הדלת,
ונח החשך על פניה כמו אפור.
היא קמה ולפני כן היא אמרה לילד:
"ספר לי, פה בחדר החשוק, ספור."
וקמה והגיפה חרש את הדלת.

"עד שיפציע שחר ויאיר היום
ספר לי, כי אני פוחדת מהלילה."
והוא ספר לה על אשה בהריון
שבטן ענקית לה, בטן כה גדולה לה.
"עד שהפציע שחר והאיר היום,

גלים של חרדה כמי הים כסוה,
והיא לארץ כל הלילה האים
היתה מוטלת כמו ספינה על היצוע.
היא פחדה כל כך ממה שהו אדם,
גלים של חרדה כמי הים כסוה."

וכך ספר הבן לחברתו הבת:
"בלילה בעלה של האשה לחדר
נכנס ובידו סכה, זה לא צ'ז'ובט!
היא נראתה לו כמו פילה שמנה בלי חרק,
כן, כך ספר הבן לחברתו הבת,

"והוא את הסכה נעץ ממש באמצע
הבטן, זה אולי נשמע לך לא סביר,
אך הסכה הזאת עשתה בבטן פצע,
ההריון יצא ממנה כמו אור,
כי הוא את הסכה נעץ ממש באמצע."

הרחק הרחק מעבר להרי הפחד,
מעבר להרי החשד, בחדרה
של הילדה שניהם לא-נרדמו ביחד
ורוח של לבר-בליל-ילדות חזרה
הרחק הרחק מעבר להרי הפחד.